

ΜΙΚΡΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΑΠΟ ΤΟ «ΑΣΚΗΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ»

Μονόπρακτα της μοναξιάς

«Ή ένας ή δύο, γυμνός ο ένας,
στο κλουβί και οι δύο»

ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ «ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ»

Αντλώντας και πάλι από την περιοχή του μονόπρακτου, απ' όπου είχε προσφέρει πέντε διαλεκτικά κομμάτια (των Τσέχωφ, Πιραντέλλο και Ουίλλιαμς), τον περασμένο φλεβάρη, το «Ασκητικό Θέατρο» παρουσιάζει τέσσερα ακόμα εξαιρετικά μικρά έργα, θαυμαστά και πολύτιμα, διαμάντια ποιήσης και γραφής που, όπως (αντίστοιχα στη Λογοτεχνία), στο διήγημα, συχνά συναντάμε σ' αυτό τον θεατρικό τομέα. Η παράσταση φανερώνει την ίδια προσήλωση στο θεατρικό ιδανικό, την ίδια ευθύνη και συνέπεια που χαρακτηρίζει το «Α. Θ.», ενισχυμένη μ' αποκτημένη πείρα, πιο οξυμένη ευαισθησία και βαθύτερη γνώση.

Το «Στο πανηγύρι», του Ζαν Κοκτώ, είναι ένας δραματικός μονόλογος, φτερωμένος από την εξαίσιμη ποίηση του συγγραφέα του. Ο Γιώργος Κροντήρης τον απόδωσε μ' ευαισθησία, μελετημένο παλμό της φωνής και πλαστική κίνηση του σώματος, μεταδίδοντας την σπαρακτική αναζήτηση και το χάσιμο του έρωτα, τα φτερώματα της προσδοκίας και το ξαναβούλιαγμα στη μοναξιά, μέσα στο θάμπωμα των φώτων και τη ζάλη των παιχνιδιών ενός πανηγυριού (ένα από τα πιο αντιπροσωπευτικά έργα του Κοκτώ που αίσθανόταν τον κόπο σαν ένα «ανάκατο και γεμάτο σκόνη πανηγύρι», όπου τριγύριζε τη μοναξιά του). Ένα νέο ταλέντο αποκαλύπτεται.

Στο «Λά Μούζικα», η Μαργκερίτ Ντυρά διαπιστώνει άλλη μία φορά το σπαραγματοποίητο του έρωτα - πάθους, καθώς το διαζευγμένο ζευγάρι των ηρώων της, μ' όλο που διατηρούν βίαιη την ερωτική φλόγα τους, αδυνατούν να ξανασυγκολληθούν τα συντρίμια της διαβατικής ένωσης τους, στην τε-

λευταία τους συνάντηση, στον τόπο των ευτυχισμένων τους αναμνήσεων. Είναι κι αυτό έργο αντιπροσωπευτικό της δημιουργίας του, τρυφερό, τεχνικά συνθεμένο και καλογραμμένο (θαυμάσια μεταφρασμένο, όπως και το επόμενο, από την Κ. Μητροπούλου) και ερμηνεύεται με λιτότητα και ακρίβεια από τον Κ. Ε. Μάριο και τη Μυρίαμ Περικλιώτη (παρεξηγμένα ράθυμη ωστόσο: θα έπρεπε το άτονο στην έκφραση της να είναι πίκρα) και, βοηθητικά, την Άννα Πολυτίμου, τη Θρόσω Μαυρική, τον Τάσο Αργυρό.

Στο «Κάτι που δεν λέγεται», του Τέννεσις Ουίλλιαμς, η Μαίη Σεβαστοπούλου πραγματοποιεί ένα συναρπαστικό ρόλο ερμηνεύοντας, σ' ένα μελετημένο γκροτέσκο, την εξουσιαστική Κορνηλία Σκώτ και αποκαλύπτοντας το εσωτερικό

της ράγισμα, την αδυναμία της επικοινωνίας, την άδυσσα της μοναξιάς της. Η Μαρία Πανούτσου, με ακριβόλογη απλότητα απόδωσε τη γραμμάτεια της, τονίζοντας με την αντίθεση αυτό το εκπληκτικό πορτραίτο μέσα στην πινακοθήκη των νευρωτικών και ψυχικά εξαρθρωμένων που έχει δημιουργήσει ο συγγραφέας.

Η «Ιστορία ζωολογικού κήπου», του Έντουαρντ Άλμπυ, είναι το γεμάτο απόγνωση δράμα της μοναξιάς που ξέρουμε από παράσταση του «Θεάτρου Τέχνης». Έργο σπαρακτικό στο περιεχόμενο, πυκνό και αιχμηρό στη γραφή του, τεχνικό στην ανάπτυξη και τη σύνθεση, ερμηνεύει την έλλειψη επικοινωνίας που δημιουργεί, μέσα στη συσσωρευμένη μιζέρια, η μεγαλούπολη. Ο Κ. Ε. Μάριος έπλασε με νεύρο και κυριαρχημένη εσωτερικότητα

ΠΑΡ. 2 Νοε 1979

(θα πρέπει ωστόσο να κυριαρχήσει και διαβαθμίσει καλύτερα τον τόνο της φωνής του), τον τραγικό ήρωα, που έχοντας χάσει κάθε ελπίδα ανθρώπινης επαφής αποζητά μία ύστατη (και υπέρτατη) επικοινωνία με το θάνατο κι ο Γιώργος Κροντήρης, με λιτότητα και σαφήνεια, του έδωσε τη σωστή κι ευαίσθητη ανταπόκριση. Ο Α. Τιμοθέου έχει εξαιρετικά μεταφράσει αυτό το κομμάτι, καθώς και το πρώτο.

Σ' όλα τα σκέτς, ο σκηνοθέτης Κ. Ε. Μάριος έχει συνεργαστεί στενά με τους ερμηνευτές τους, αναζητώντας μαζί τους όχι απλά την κίνηση και τη σύνθεσή τους στο χώρο, αλλά την πιο αρμονισμένη στο καθένα έκφραση και πραγματοποιώντας στη θεατρική πράξη, με την επικοινωνία και τη σύμπνοια που φανερώνει η παράσταση σαν μία καθαρή στην τραγωδία που συνθέτουν τα 4 μέρη της. Διατηρώ ωστόσο μία επιφύλαξη για το τέταρτο σκέτς, όπου η σκηνοθεσία θα έπρεπε να είχε συμβάλει σε μία περισσότερη διαιότητα και αιχμηρότητα και σημειώνω ακόμα τη λαμπρή συμβολή της μουσικής του Ιάκωβου Δρόσου και των οπλών σκηνικών της Μ. Περικλιώτη στην επιτυχία του συνόλου.